

ЗЛАТАН ИБРАХИМОВИЧ

АДРЕНАЛИН

МОИТЕ НЕРАЗКАЗАНИ ИСТОРИИ

enthusiast

ЗЛАТАН ИБРАХИМОВИЧ

АДРЕНАЛИН

МОИТЕ НЕРАЗКАЗАНИ ИСТОРИИ

Превод от италиански
Вера Петрова

enthusiast
София, 2023

Zlatan Ibrahimović, Luigi Garlando
Adrenalina (My Untold Stories)
Copyright © 2021 by Zlatan Ibrahimović
© 2021 by RCS MediaGroup S.p.A., Milan

Златан Ибрахимович и Луиджи Гарландо
Адреналин
Моите неразказани истории
© Вера Петрова, превод, 2023
© Сетимио Бенедузи, снимка на корицата, 2023
© Яна Аргиропулос, адаптация на корицата, 2023
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД, 2023
ISBN 978-619-164-563-3

Обичам задните ножници.

Обичам топката да е нависоко, а аз да я достигна с краката, най-ниската част от тялото. Преди да се озова обратно на земята, за миг поглеждам света с главата надолу и тогава другите — съотборниците ми, съдията, зрителите — ми се струват обърнати наопаки. Този изглед е ексклузивен, привилегирован. Само мой.

Посвеждавам книгата на онези, които обичат да преобръщат правилата, вижданията, предвижданията. Защото само следвайки инстинкта си с упоритост и решителност, отдаденост и усърдие, можеш да имаш уникално виждане за света.

Привилегировано, ексклузивно.

ПРЕДИ МАЧА
(Адреналин и Баланс)

Милано, понеделник, 4 октомври 2021 г.

Окей, предавам се.

На четиресет години съм.

Бог съм, само че остаряващ бог.

Най-после си давам сметка за това, така както си дадох сметка, че тялото ми вече не е, каквото беше. Години наред не обръщах внимание на знаците, които ми изпращаше, после реших да се вслушам. Не мога вече да си позволя чести спринтове, както на млади години; ако се преуморя или се контузя, ми трябва повече време да се възстановя. Приспособих играта си към новото си тяло. Вече не прекарвам мача в сърцето на наказателното поле, където летят куршумите. Често се отдръпвам, за да конструирам играта, днес работя повече за головете на другите, отколкото за своите. Не е вече време да се изтъквам — каквото имаше за спечелване, спечелих го; днес ми харесва да вдъхновявам, да помагам в израстването на младите си съотборници.

На четиресет години съм, с две момчета, които вече не са деца, а младежи. На тази възраст

обикновено се тегли чертата върху листа, правят се първите равносметки, първият *баланс*.

В това е смисълът на тази книга.

Дни наред се опитвах да се преструвам, че не забелязвам приближаването на рождения си ден. Избягвах да мисля за числото 40, обаче снощи то се изправи пред мен — червено, огромно, заело цялата фасада на един хотел. За да се получи, бяха светнали лампите в определени стаи и оставили другите на тъмно.

В този хотел в Милано жена ми Хелена организира тържество изненада, което ме трогна. Събрани бяха най-близките ми хора, много приятели, дошли от цял свят, значими присъствия в живота ми. Имаше футболни легенди, треньори, дори играчи, към които съм се отнасял зле на терена. Не очаквах да ги заваря всичките на онази тераса.

Рино Гатузо ми даде следното обяснение: „Винаги си бил истински, даже и когато им нанасяше удари. Затова са дошли“.

Хелена се справи отлично. Организирана бе всичко тайно, хубав подарък ми направи. Обикновено аз съм този, който прави подаръци на другите.

Разказвал съм много пъти как тръгнах от Русенгорд, за да стана футболен шампион. Пораснах с една орфана топка „Селект“ на крака и дриблирах срещу всеки, който ми се изправи пред очите в Градината на розите, всъщност свър-

талище на имигранти от всички раси. Една искра беше достатъчна, за да се сбием. Обаче това парче трамбована пръст беше моята футболна лаборатория, училището, където научих триковете, направили от мен Ибра.

Родителите ми се разведоха рано. Сновях между майка си, която се претрепваше от работа, за да сложи нещо за ядене на масата, и баща си, чийто хладилник често беше празен. Каквото ми липсваше, доставях си го. Крадях колелета и грехи, защото ми беше писнало да ми се подиграват в училище. Носех винаги футболни чорапи вместо обикновени и анцузи на „Малмьо“, които тайно измъквах от съблекалните.

А после топката ме откъсна от гетото и ме поведе към друг живот. Пристигнах в Амстердам, където си купих първото порше и се запознах с Мино Райола, агента ми. Той и жена ми Хелена са и винаги ще бъдат сред най-важните хора в живота ми.

Мино е много повече от футболен агент, той е приятел, брат, баща, всичко. Начерта хода на кариерата и победите ми, измъквал ме е от най-трудните ситуации, решавал ми е хиляди проблеми. Колкото по-силно съм страдал от някоя несполука, толкова по-близък съм го чувствал. От Нидерландия Мино ме отведе в Италия, а после в Испания, Франция, Англия, Америка и отново в Италия.

Хелена винаги е била по-зряла и по-отговорна.

Направи ме по-разсъдлив, научи ме на здрав разум и на добър вкус, умее да разпознава и да създава красиви неща. Има особен усет за елегантност. Това беше професията ѝ и ще продължи да бъде и след като аз спра да играя. През годините заглади много ръбове на дивия ми характер и най-вече, погари ми най-ценното за мен на света: геца ми.

Играча Ибра го познават всички, но човека Ибра — не.

Ще се опитам да разкажа за него сега, в средата на пътя, между историята ми на футболист, която върви към своя край, и едно различно бъдеще, което се задава и засега е неясно. Тази книга е съставена така — отразява сегашното ми положение на ръба между два свята.

Така че всяка глава започва с разказ от терена и завършва с разсъждения върху ежедневиия живот, от гола до щастието, от съдията до справедливостта, от асистенцията до приятелството, от травмата до смъртта...

Не се крия, не играя роля. Както каза и Гатузо. Признавам например, че мисълта да спра да играя ме тревожи. Колкото повече се приближава моментът, в който ще оставя футбола, толкова повече нараства страхът от бъдещето: къде ще намеря адреналина, който сега получавам от едно спречкване с Киellini?

„Адреналин“, заглавието на книгата, е ключовата дума на живота ми.

Във всяко нещо, което правя, имам нужда да

намеря предизвикателство и да вложа максимална доза страст. Да изстискам сърцето си. Така е било, така и ще бъде завинаги. Имам нужда да усетя как адреналинът пулсира във вените ми.

А на четиресет, с двама големи синове, пулсира различно, защото днес имам други изисквания. Ако в миналото се нахвърлях на съдиите, днес им помагам. Вчера обичах да се цепя и сам да развявам байрака, днес се появявам на фестивала в Санремо и се вълнувам, когато чувствам обичта и уважението на италианците. Вярно е обаче и че ако се усетя притиснат от много хора, не мога да дишам. Тогава изваждам едно от моите бижута от гаража, тръгвам към магистралата и натискам педала, докато изпразня резервоара, или пък бягам в гората в търсене на свобода. Търся хората и в същото време ги отбязвам.

Не е единственото противоречие, с което съм наясно. Винаги съм ги имал, те са част от характера ми. Новото е, че на четиресет години се опитвам да наложя контрол. Така както се научих и да си контролирам реакциите. Днес едва ли някой защитник ще успее да ме провокира, както се случваше в началото на кариерата ми. Вече не се оставям на инстинкта, мисля, че съм станал по-уравновесен. Заслугата е на времето, на Хелена и на Мино, предполагам. Търся равновесие във всичко, което правя. Също и във възпитанието на синовете ми: компенсiram дисциплината с нежност.

Думата равновесие ми идва по-лесно на английски: *balance*. Често ми се върти в ума. Ако преди съм бил само адреналин, сега съм адреналин и *баланс*.

Това не е някакво Божие евангелие, а дневник на един четиресетгодишен мъж, който си различава сметките с миналото и гледа бъдещето право в очите, все едно е поредният противник насреща.

1

ПРЕОБРЪЩАНЕ: ЗАДНАТА НОЖИЦА
(или за Промяната)

Бевърли Хилс, есента на 2019 г.

Вечер е, тъкмо сме се върнали вкъщи от ресторант.

Звъни ми мобилният.

Хелена се опитва да отгатне:

– Мино.

Точно така. Мино Райола, агентът ми. Не че беше трудно. Вече дни наред не ме оставя на мира.

След като приключих в „Лос Анджелис Галакси“, след елиминацията от плейофа на MLS*, реших да окача футболните обувки на пилона и той прави всичко възможно да ме разубеди.

Опитва се за пореден път:

– Златан, човек на твоето ниво и с твоето спортно минало не може да приключи кариерата си в Америка. Ще кажат, че си страхливец, че си се размекнал, че се задоволяваш с лесното. Къде отиде футболният лъв, кралят на джунглата?

– Дотук бях, Мино. Приключих. Приеми го.

Той настоява:

* Висшата футболна лига в САЩ. — Б.пр.

– Не. Трябва да се върнеш в Европа и да покажеш, че още можеш да играеш с най-добрите въпреки травмата в „Манчестър Юнайтед“. Макар и само за шест месеца, от януари до юни. Спечели предизвикателството и после прави, каквото си искаш. Ти си Ибра. Трябва да напуснеш сцената като Ибра. Мога да ти уредя договор по всяко време.

– Чуй ме, Мино, има само един начин да ме убедиш: адреналин. Не ми трябва какъв да е договор, трябва ми предизвикателство, което да накара кръвта ми да кипне. Такова намира ли ти се?

На трийсет и осем години мога още да се скъсвам от тренировки, да продължавам напред, колкото и да се чувствам смазан, обаче когато ставам сутрин от леглото, ми трябва убедителен отговор на въпроса: защо го правиш, Златан?

Отговорът може да е само един: защото цялото това мъчение ще ми се отплати по формата на адреналин и от това ще се чувствам добре.

Няколко вечери по-късно съм си у дома и гледам документален филм по НВО за Диего Армандо Марадона. По едно време дават кадри от някогашен мач на „Наполи“ и показват публиката на „Сан Паоло“. Стадионът е претъпкан. Режисьорът приближава камерата към най-горещия сектор, момчетата са накачулени един върху

друг, пеят, крещят, бият барабани, усеща се невероятен електрически заряд.

Изправям се на дивана, възлеждам се внимателно и чувствам как адреналинът започва да пулсира, тук, във вените на врата ми. *Тум, тум, тум...*

Веднага звъня на Мино:

– Обади се на „Наполи“. Отивам в „Наполи“.

– В „Наполи“?

– Да, отивам да играя в „Наполи“.

– Ама сигурен ли си? – пита озадачено.

– Искаш да прогължа да играя, нали? Моят адреналин са тифозите на „Наполи“. Отивам там, пълня стадионите на всеки мач с осемдесет хиляди души и спечелвам купата като по времето на Диего. Победа в италианския шампионат ще ги побърка всичките. Ето го моя адреналин.

Разговаряме с клуба, обсъждаме, договаряме се. Готово. От „Наполи“ съм.

Треньор е Карло Анчелоти, познавам го добре, бяхме заедно в Париж. Много се радва да ме срещне отново, чуваме се почти всеки ден. Обяснява ми как смята да ме вкара в игра.

Не съм разговарял с президента Аурелио де Лаурентис, но го познавах. Срещнах го преди няколко години, докато бях на почивка в Лос Анджелис със семейството си.

Де Лаурентис бе разбрал, че сме в същия хотел, и ни бе оставил бележка на рецепцията: „Довечера ви каня на ресторант“. С прикачена към нея визитка с адреса.

Не приличаше на покана, а на заповед.
„Отиваме“, каза веднага Хелена.
Прекарахме много приятна вечер.

Намирам жилище в Позилипо, което би могло да ми свърши работа, но тъй като ще остана само шест месеца и всички ми повтарят колко хаотичен е градът, обмислям и възможността да живея на яхтата.

В деня, в който трябва да подпиша с „Наполи“, 11 декември 2019 г., президентът Де Лаурентис изгонва Анчелоти. По средата на шампионата.

Имам лошо предчувствие. Не е добър знак. Не мога да имам доверие на този президент. Такъв човек няма как да вдъхне сигурност нито на мен, нито на отбора. Пък и знам, че Рино Гатузо, макар и да е приятел, има нужда от друг тип централен нападател за своето 4-3-3. Впрочем той така и не се обади.

Всичко пропаганда.

След няколко дни звъня на Мино и го питам:

– На кого мога да съм най-полезен? Кой отбор е най-затънал?

Аз не търся договор, търся предизвикателство.

– „Милан“ загуби с 5:0 в Бергамо.

Обикновено се придържам към принципа да не се връщам в отбор, в който вече съм бил, за да не рискувам да се представя по-зле от предишния път.

Но този път е различно. „Милан“ е загубил с 5:0.

Нареждам на Мино:

– Обади се на „Милан“. Отиваме в „Милан“.

Моето предизвикателство ще бъде да върна на върха един от най-престижните клубове в света. Ако успея, ще значи много повече от всичко, което съм направил в другите отбори.

Това е моят агреналин.

В началото разговаряхме с Паоло Малдини, техническия директор, и честно казано, хич не потръгна добре.

Окей, аз съм този, който е избрал да гоjde в „Милан“, предложих се сам, но ако ме искаш, трябва да ме заредиш, да ми гласуваш доверие, да ми предадеш ентузиазъм, да ме убедиш, а не само да повтаряш, че съм на трийсет и осем години.

Мога и сам да си преброя рождените дни.

Паоло не ми вдъхваше сигурност, също като президента на „Наполи“. После в преговорите се появи Бобан и започнахме да се разбираме. Звоне беше далеч по-убеден: „Златане, кажи ми какво искаш, и ще ти го дам“.

Ето така се говори на Ибра.

И така Ибра се връща в „Милан“.

Не познавах добре Стефано Пиоли, но това не беше проблем. За мен отношенията с треньорите никога не са били твърде важни. Винаги съм поддържал професионално поведение спрямо

тях. Само с Гуардиола имах проблеми, но бяха неговите проблеми, не мои. Честно казано, и досега не съм разбрал какви точно. Негова си работа.

Проучих новите си съотборници и веднага си казах: тези не знаят какво значи да играеш за „Милан“.

Моят стар „Милан“ се състоеше от хора като Гатузо, Пирло, Амброзини, Неста, Кафу, Туаго Силва... Старата гвардия. Не се ли раздаваш на тренировка, получаващ удар в зъбите. Говореха малко, но знаеха как да ти покажат, че си сгрешил.

Сега обаче забелязвах, че почти всички го дават леко на тренировките. Не останах само с гледането. Дошъл бях в „Милан“ да променя нещата, да направя революция.

Няма да споменавам имена, обаче питам един съотборник:

– Извинявай, ама ти защо не тичаш?

А той:

– В грешка си, тичам.

Настоявам:

– Не, не тичаш. Да не би да чакаш някой да тича вместо теб? Знаеш ли кога ще тичам вместо теб? Когато направиш така, че да спечеля нещо, обаче ти още нищо не си спечелил в живота си. Затова започвай да играеш и да тичаш.

И той започна да тича.

Съотборниците ме слушаха с уважение, примесено донякъде със страх. Изучавах внимателно реакциите им: ако някой се срине от критици-

те, няма да го бъде; ако се изправи и се промени, ще го бъде. Тези последните ми трябваха.

Трябваше да се научим да страдаме, да се борим във всеки миг от мача, за всеки сантиметър игрище, трябваше да станем силна група, една-едничка гуша, само така можехме да победим.

Вече не бяхме онзи „Милан“ отпреди десет години. Само с качество нямаше да стигнем доникъде, защото другите бяха много по-силни от нас. Не можехме да дриблираме непрекъснато, нито пък да чакаме подходящ момент за индивидуална игра, трябваше да спечелим мача, обединени в обща борба през всичките деветдесет минути.

Обаче това поведение се научава по време на тренировка, като даваш най-доброто от себе си всеки ден.

Видех ли някой да не го прави, казвах му го в лицето на висок глас, преди още да се намеси Пиоли — не настрана, а пред отбора, защото каквото кажех на един, се отнасяше и до останалите, които слушаха.

Аз по време на тренировка винаги съм зареден на макс, винаги съм във всички.

Ден след ден работехме така и отборният дух се укрепил, нараснала готовността за саможертва, подобриха се отношенията ми с групата, отговорността ми към момчетата. Всеки път на влизане в съблекалните усещах как съотборниците ми ме гледат, все едно питат: „Ибра, какво ще правим днес?“

Това усещане ме екзалтирало, ето го предизвикателството, което търсех.

Като следствие от това се подобриха и резултатите.

Обаче после, когато Бобан си тръгна, нещата се промениха и настана голяма бъркотия. Нямаше как да разгадаем настоящето, още по-малко бъдещето на „Милан“.

Ние, играчите, Пиоли и неговата група се чувствахме като едно тяло, единно и компактно, само че бяхме тялото на Dead Man Walking — живия мъртвец, поел към електрическия стол и презръдката на смъртта.

Ако станеше това, за което се говореше — да дойде германецът Ралф Рангник като нов треньор, щяхме всички да изхвърчим, не само Пиоли, а и аз, и техническият директор Малдини и спортният директор Масара. Всички.

Всеки ден си казвахме: единственият начин да разрешим ситуацията са резултатите.

Да предвземаме нещата и да си чешем езиците, нямаше да помогне. Яка работа, страдание и резултати: това беше единственият възможен отговор, единственият път за бягство. Вярвахме силно в това, което правехме, и в несигурните условия станахме още по-силни.

А после, в даден момент реших, че се прекалява със слуховете и е време да изясним нещата.

Юни 2020 г. Може би не беше най-подходящият момент, защото на другия ден трябваше да из-

раем мача на живота си, полуфинал на Купата на Италия срещу „Юве“, обаче административният директор Иван Газигис беше в „Миланело“ и трябваше да се възползвам от случая.

Обърнах се към него пред отбора:

– Иван, с цялото ми уважение, тук има някои неща за изясняване. След един месец изтичат госта договори. Какво да правим? Да удължаваме ли договорите за наем на домовете си? Не е ясно. Какъв ще е отборът за следващата година? Не е ясно. Няма сигурност. За какво се борим? Отборът заслужава уважение и отговори.

Той отрече, че се чака Рангник, потвърди оставането на Пиоли и поговорихме за още много неща.

Газигис още не беше свикнал с ролята си на административен и генерален директор, както я разбират в Италия, тоест да е в близки отношения с групата.

Сърцето ми се късаше, като си спомнях „Милан“ отпреди десет години със силната му идентичност и перфектна организация. Сега всичко беше съвсем различно.

Нямах претенции да бъда като едно време. Знаех, че е невъзможно. Аз съм професионалист, адаптирам се към положението, обаче поне малко диалог винаги трябва да има.

След този пряк разговор нещата наистина се подобриха — има ли нещо, което те яде отвътре, най-добре е да го извадиш наяве.

Иван се сближи с отбора. Паоло започна да си говори повече с мен и с останалите. В началото все още беше твърде много играч и твърде малко треньор. Ако ще си сменяш живота, трябва да забравиш какъв си бил преди. Отборът трябва да те уважава като ръководител, а не заради това, което си направил като защитник. С времето Паоло узрасна и като поведение, и като опит.

Революцията в „Миланело“ беше успешна.

Виждах невероятно настървение по време на тренировките. Ако загубехме, всички бяха разярени. Придобили бяха нужния дух. Най-после всички разбраха какво е да си в „Милан“. А аз се държах, за да бъда за пример.

Имаше дни, в които бях съсипан, Пиоли го забелязваше и по време на тренировки ми казваше:

– Златан, не го тичай това разстояние.

Тогава му обяснявах:

– Тренер, ако аз тичам, ще тичат и другите и ще ме слушат, когато им говоря. Иначе си е чист блъф.

Така е, всички си мислеха: щом тича Ибра, ще тичаме и ние, нали така е спечелил, каквото е спечелил. И ние трябва да се държим като него.

Само с Леао не можах да намеря начин да го събудя. Как ли не опитвах, бях кротък, бях твърд, бях безразличен. С всички успях, но не и с него. Стигнах до извода, че човек, ако сам не се събуди, няма какво да се направи.

Чалханоглу обаче ме слушаше. Казвах му:

– Хакан, знаеш ли какво значи да си с номер 10 в „Милан“, с цялата история зад гърба му? Знаеш ли кой е носил тази фланелка? Ти трябва да постигнеш много, а засега нищо не си направил.

Натисках го, и пак, и пак, докато не измъкнах, каквото трябваше. Много по-просто става да се играе с качествени съотборници като Хакан.

Много от момчетата израснаха и като личности. Джиджо Донарума например. Когато се запознахме, почти не отваряше уста, а го накарах да реве с пълно гърло на терена.

– Джиджо, не ми разправяй, че си млад, не ме интересува. Тука си, защото си силен и си добър. Трябва да помогнеш на отбора да изпълни мисията си.

Не можеше само аз да говоря на терена. Исках постепенно да израснат и груги лидери.

Когато ултрасите дойдоха в „Миланело“ да протестираат срещу Донарума, който отлагаше продължаването на договора си, казах на ръководителите ни:

– Пуснете ме да говоря с тях. Нашите цели са колективни, а не индивидуални. Тифозите могат да си кажат думата в края на шампионата, сега се борим да стигнем до Шампионската лига. Ще им обясня: искате ли да гледате Чемпиънс догодина или не? Тогава не ни притеснявайте, елате, когато всичко свърши, да разигравате грами или каквото решите. Как може да сте

против Джигжо сега? Джигжо ни е нужен. Закъде сме без него?

Обаче не ме пуснаха.

Израснахме, представихме се отлично в шампионата. Всички говореха, че „Интер“ може да спечели купата през лятото. Никой не предполагаше, че „Милан“ може да завърши втори. Ние направихме много повече от това, което направиха те. Е, разбира се, ако бяхме спечелили, щеше да е съвсем друго. Още от първия ден на сезон 2020/21 аз бях убеден, че ще спечелим купата, беше нашият момент.

Пиоли се справи отлично и извади най-доброто от наличните играчи. Благодарение на неговата организация и на нашия нов дух гълго останахме начело. Когато отборът изживяваше спад, качеството на отделните играчи трябваше да компенсира това и да ни загържи на ниво, но ние разполагахме с по-малко от другите и се измъчихме.

Веднъж в съблекалнята ми хрумна да питам:

– Който е играл мач в Чемпиънс, да вдигне ръка.

Вдигнаха само Татарушану и Чалханоглу. Бях шокиран.

Когато „Интер“ правеше пет смени, влизаха играчи на същото ниво или по-силни, а при нас влизаха същите или такива с по-малък опит. Затова предложих на клуба:

– Трябва да се борим да останат само три смени, иначе ще е от полза за „Интер“ и за „Юве“.

И все пак, въпреки не така блестящия състав и многото травми, угържахме на всички. Никои не вярваше в нас. Само ние бяхме убедени, че ще успеем. И станяхме втори.

Преди решителния мач с „Аталанта“ в последния ден на шампионата казах на момчетата:

– Помнете ли, когато ви питах колко от вас са играли в Шампионската лига? Имате на разположение един мач, за да промените отговора си. Искате ли да играете в следващата Чемпиънс? Покажете го на терена.

А когато излязох от съблекалнята преди началото на мача, обявих на всички:

– Днес ще сме победители.

Сигурен бях. Не ми трябваше да чакам края на мача. Видях го в очите на момчетата, разбрал го бях по позитивното напрежение в съблекалнята.

Изиграха перфектен мач, с отборен дух, саможертва и страдание, без да изгубят една топка, без да отстъпят и сантиметър от терена. Бяхме „Милан“, истинският, сърцатият, след месеци упорити тренировки в „Миланело“.

Точно срещу „Аталанта“, които бяха отбелязали пет гола на Пиоли, когато се намирах в Лос Анжелис в търсене на предизвикателство, от което агреналинът да запулсира във вените ми.

Предизвикателство, което намерих и спечелих, и то не само заради резултатите.

Откакто играя футбол, не съм изпитвал толкова силна привързаност към съотборниците

си. Никога не съм се чувствал толкова обичан в съблекалня.

Това, което казах на фестивала в Санремо, не беше сценични реплики, чувствах го наистина: липсваха ми двайсет и петимата синове, които бях оставил в Милано.

И които са другото ми семейство.

Ето така преобърнах „Милан“.

Преобръщането винаги ми е било слабост, заради ножицата.

Най-хубавата? Ехе, иска ли питане.

Преди всичко, защото беше срещу англичаните, дето винаги говореха лошо за мен: Ибра никога не е вкарал гол на Англия, Ибра не е вкарвал на никой английски отбор, Ибра винаги е избягвал Висшата лига, Ибра се прави на примадона и бла-бла-бла...

Държаха ме на прицел още когато играех в Нидерландия, а после ме последваха в Италия, във Франция...

Е, хубаво. Игва този мач срещу тях.

14 ноември 2012 г. е, открива се „Френдс Арена“, новият стадион на Солна, предградие на Стокхолм. Само приятелски мач е, обаче за мен е много по-важен. Имам сметки за уреждане с англичаните.

Когато отстрани се разбърбят прекалено, аз се зареждам максимално. Винаги съм използвал критиките като масло в огъня, за да дам повече и да покажа повече.

Още като момче ме преследваха журналистите, за добро или лошо. Винаги бях център на внимание. И по моя вина, разбира се — говорех много, твърдях, че съм най-добрият от всички и подобни неща, защото вярвах в себе си, така че ако не се справех или сгрешах, ме нападаха още по-яростно, включително в личен план. А аз се чувствах още по-силен.

В онази вечер английските фенове ми пееха: „Ти си само един фалшив Анди Керъл“, техен център-нападател, с когото си приличаме по височина.

Започва мачът, пълен стадион, шейсет хиляди публика.

И веднага влизаме в битка. Те искат да се покажат, ние не можем да се излагаме на собствен терен, на новия ни стадион. Аз съм с номер 10 на гърба и с капитанската лента на ръката. След двайсет минути 1:0 за нас: нисък диагонален пас, овладявам топката, следва сблъсък, топката остава там, ритам с върха на обувката, мрежа.

Добре, казах си, вкарах първия гол в новия стадион. Ще остане в историята.

Англия реагира, загминава ни — 2:1.

Тръгвам към топката, стопирам с гърди, стрелям: 2:2. Обаче по време на акцията е контузен английски защитник, Гари Кейхил, затова не върви да се възрадвам, пък и сме само наравно. А и на равенство не се радвам. Като в Бергамо, в последния ден на шампионата, когато

„Милан“ спечели квалификацията за Шампионската лига. Всички на терена празнуваха. Бях много доволен, разбира се, но не празнувах. Аз не празнувам второ място. Никога не съм го правил и никога няма да го направя: празнувам само първото място.

Дават ни пряк свободен удар на границата на наказателното поле. Силен удар ниско над земята, вкарвам в ъгъла: 3:2 за нас. Ето, отбелязах хеттрик на новия ни стадион.

Какви ще ги говорят сега англичаните?

Че е бил само приятелски мач, грън-грън...?

Зрителите започват да напускат стадиона — паркингите още не са довършени и не е лесно да се влезе и излезе с кола. Затова се разотиват по-рано. До края остава малко.

Идва гълга топка, изпратена от нашата защита повече за да минава времето, отколкото с цел. Аз се затичвам към топката, както винаги. Инстинктът ми заповядва: „Давай!“.

После, докато тичам, ще разбера дали ще я стигна или не.

Докато тичам, виждам вратаря Джо Харт да напуска вратата. Какви ги върши? Един английски защитник спира, за да не го блъсне. Тогава си казвам: трябва да направя така, че топката да отиде, където искам аз, а не където иска той.

Имам две възможности: или тръгвам в схватка с вратаря, или се правя, че тръгвам, а после се връщам назад.

Златан Ибрахимович, Луиджи Гарландо
Адреналин
Моите неразказани истории

Превод *Вера Петрова*
Редактор *Ива Манова*
Отговорен редактор *Мария Чунчева*
Адаптация на корицата *Яна Аргиропулос*
Коректор *Нина Джумалийска*
Предпечат *Яна Аргиропулос*

Италианска. Първо издание.
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 18
ISBN 978-619-164-563-3

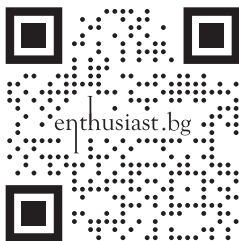
Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ № 31
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

